

Risalelerde telif edilmeyen kısımlar neden var? Bazısı yazılmış ama basılmamış, unutulmuş, kaybolmuş, varislerin tensibine bırakılmış, ileride yazılacak gibi konularda bilgi verir misiniz?

Üstadımızın telif ettiği Risale-i Nur Külliyyatı iki kısımdır. Bir grubu Eski Said döneminde diğer bir grubu da Yeni Said döneminde telif edilmiştir. Her iki dönemin de basılıp serbest hale getirilen ve istifadeye sunulan kısımları olduğu gibi; bazı hikmetlere binaen telif edilip ancak umuma açık hale getirilmeyen risaleler de mevcuttur.

Her iki Said döneminde de hangi eserler telif edilmişse, Muazzez Üstadımız hepsini teyit etmiş, savunmuş ve ihtiyaç halinde de o telifattan pasajlar alınarak yeni yeni risaleler ve komprime eserler hazırlanmıştır.

Bir kere üstadımızın çoğu hayatı sünühat ve ilhamatla kontrollü bir şekilde kader tarafından tensip edildiğinden, her iki dönemle ilgili telifatlar murad-ı ilahiye muvafık olup, biz Nur talebelerinin de baş tacımızdır. Zaten Üstad Hazretleri Eski Said dönemindeki bütün telifatlarını, Yeni Said döneminde tashih ederek tensip edip külliyyat haline getirdiğini Tarihçe-i Hayatında kabullenmekte ve savunmaktadır.

Ancak her iki dönemde telif edilip de ilcaat-ı zaman ve insanların telakkileri açısından hazmedilemeyecek veya yanlış anlaşılabilir veya bazı kötü niyetlilere fırsat vermemek gibi esbaba binaen Üstadımız o kısım risalelerin veya mektupların Osmalica kalmasını ve tamim edilmemesini istemiştir.

Bugün "**Risale-i Nur Külliyyatı**" diye elimizde bulunan ve güvenilir Yayınevlerinin basmış olduğu Külliyyatlar, Üstadımızın tashihinden geçerek son şekli verilmiş halleridir. **Zira elimizde 1957, 58, 59 matbaa baskılı ve Üstadımızın tashih edip son şeklini vermiş olduğu külliyyatlar mevcuttur.** Bunlar bugünkü basılanlarla aynı muhteva ve paralelliktedir.

Sadece Üstadımızın küçük kardeşi, Abdulmecid Ünlükul abinin tercüme ettiği İ̇şaratü'l-İ'caz ve Mesnevi-i Nuriye eserlerinin Arapça aslına bakarsak, Mesnevi'de eksikler, İ̇şaratü'l-İ'caz'da ise bazı ufak hatalar mevcuttur. Üstadımız hayatında tüm eserlerini Latince harflerle basılmış haliyle tashih edip son şeklini vermesine rağmen, Abdulmecid Ağabey'in tercüme ettiği İ̇şaratü'l-İ'caz kitabını tashih edemedi. 1960'ta vefat edince, o yanlışlar teamülen bu zamana kadar geldi. Ancak gerek Diyanet ve gerekse de yeni basanlar bu hataları meşveret ve ilmi kaidelere göre düzeltmişlerdir. Bu da normaldir.

Bunun dışında Muazzez Üstadımızın her iki dönemle ilgili bazı eserlerini ve

---

mektuplarını mahrem tutmasının hikmetleri çöktür:

Mesela, **demirle** veya **sinekke** alakalı telifat, bu zamanın insanların ilmi seviyelerini aştığından, anlaşılacakları için tenkide medar olmasın diye Osmanlıca bırakılmıştır.

Mesela, Mektubat'taki Vehhabilik mevzuu; dahilde menfi zihniyete alet edilmemesi için Latinceye çevrilmemiştir.

Mesela, Eski said döneminde **Kürtlerle** ve **İttihat - Terakki** ile ilgili bazı ifadeleri, **Said-i Kürdi** gibi bazı imzaları o zamanın ilcaatına uygun, ancak bu zamanın telakkisine belki ters geleceğinden dolayı onlar da Osmanlıca bırakılmıştır.

Mesela, Muhyiddin-i Arabi Hazretleriyle ilgili yazılan ve insanların anlayış seviyelerinin çok üstünde olan bazı fikir ve düşünceleri, su-i zanna sebebiyet verilmemesi için o da mahrem tutulmuştur.

Mesela, İna A'taynanın Sırrının anlatıldığı **Rumuzat-ı Semaniye** mahrem mahremidir.

Mesela, Risale-i Nur'da olduğu halde İttihad ve Terakki'nin **B** takımını ilgilendiren [Beşinci Şua](#) epeyce saklanmış, daha sonra deşifre edilmiş, o da Şuaların en arkasına bırakılmıştır.

Mesela, [Birinci Şua](#)'nın Şuaların sonunda olması da aynı mantık çerçevesindedir.

Mesela, Tarihçe-i Hayat'ın aslı şimdiki mevcudun üç misli kadar iken, muazzez Üstadımız şahsiyle alakalı bütün meseleleri çıkartmış, ancak hizmete ve davaya vesile olacak aksami bırakmış. Muhterem ağabeyler çıkartılanlara çok üzölmekle beraber, Muazzez Üstadımız **"Gelecek neslin ve asrın ilcaatına göre adım atmamız lazım. Keramet-i kevnîye değil keramet-i ilmiye önemlidir."** ifadesinde bulunmuştur.

Sadece Üstadımızın mantıkla alakalı Eski Said dönemine ait bir eserin bir yangında zayi olduğu ifade edilmektedir.

Dolayısıyla Külliyyatın yayınlanan veya yayınlanmayan her cümlesi ve risalesi bizim ve akl-ı selimin makbulüdür. **Ancak her doğrunun her yerde söylenmesi doğru olmayacağından ilcaat-ı zaman esas alınmalıdır.**

"İleride telif edilecek" denilen eserler için de bunların emsalinin yazılmasına bir teşvik ve kamçı nevindedir. Yoksa bunlar kimin tarafından yazılırsa yazılsın, istifade edilebilir, ama **"Bunlar Risale-i Nur'dur."** denilmez ve denilmemelidir.